

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

V. évfolyam, 31. szám

2016. január 4.

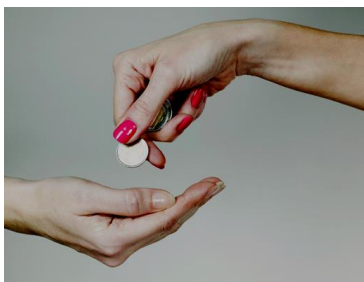
Gondolatok az új év elé

Ismét eltelt egy év, ilyenkor illő elbúcsúztatnunk az óvet, s reménykedve várni az újat. Fogadalmakat teszünk, hogy ezt vagy azt másképp csináljuk, elképzeljük magunkat az újesztendőben vidáman, boldogon és gazdagon. Az elmúlt év rossz pillanatait igyekszünk elfeledni és csak a valóban jó perceket raktározzuk el agyunkban. Bevallom sokat törtem a fejem, hogy az alkalomhoz illő gondolatokat írjak le, gondoltam arra is, hogy az elmúlt évet értékeljem, de ezt hamar elvettem.

Persze eseményekben bővelkedett a mögöttünk lévő 365 nap, és ahogy az lenni szokott, voltak jó és rossz napok, szembesültünk vidámsággal, szomorúsággal egyaránt. Vagy nosztalgizálunk? Elevenítsem fel azokat a régen homályba vesztett éveket, amikor még vidáman jártunk be a munkahelyünkre? Amikor még nem kellett attól tartanunk, hogy bármikor munkanélkülivé

válhatunk, és nem izgultunk, hogy a munkatársunk éppen mit fog „súgni” rólunk a főnöknek? Azt meg végképp meg sem próbálnám, hogy a 2016-os év várható boldog eseményeit vázoljam fel. Ez sem az én tisztem, és amúgy is halljuk eleget, hogy milyen jó lesz nekünk. Mert lesz ugye 10+10 milliós program, adócsökkentés, és még sorolhatnám a médiában előrevetített jóságokat. Arról persze nem szól a fáma, hogy mi lesz velünk, vasutasokkal, hogyan lesz a nullából egy nagyobb szám, hogyan lesz itt életpálya modell, vagy hogyan lesz Záhonyban forgalomnövekedés. Mert ugye mi ezt szeretnénk, ezeket (is) kívánjuk magunknak az új évre.

Apropó! Január elsején megteszünk mindent, hogy jó évünk legyen. Csak disznóhúst eszünk, hogy kitérje a szerencsénket, ja és lencsét, hogy sok pénzünk legyen. De mit fogunk tenni mi vasutasok, hogy 2016-ban elérjük a kívánalmainkat? Szokás szerint csendben maradunk, és a háttérből kritizáljuk a szakszervezeteket, hogy ezt vagy azt miért nem tesznek meg? Vagy odaállunk mindannyian, együtt, és dacolva a kirúgás félelmével, a ránk erőltetett sztrájk törvénnyel, és kiállunk végre önmagunkért, egy jobb év reményében.

Juhász Tiborné

4625 Záhony Európa tér 5.
vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48
E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Új év?

Lassan véget érnek a pezsgődurrogatós, tűzijátékos, bulizós napok és következnek a vacogós téli hétköznapiak. A nagy újévi fogadalmak is elkezdnek a feledés jótékony homályába veszni. Azért titokban még sokan remélik, hogy az év végi kívánságok egy része talán mégis valóra válik (vannak még csodák vagy talán mégsem?).

Tudom nem illik pesszimistán köszönteni az újévet, csak hát számos év kezdődött már csodavárással és lett is belőle oltári nagy pofára esés. A mai kor egyik nagy rákfeneje, hogy nem tudunk elmenekülni a hírek elől, és sajnos ezek a hírek csak azoknak kedvezőek, akik nemcsak szilveszterkor viselik a rózsaszínű szemüveget, hanem egész évben, és legfeljebb néha cserélik le szemellenzőre.

De! Tudjuk: a remény hal meg utoljára! Ha megpróbálunk pozitívan állni a dolgok mellé, még ha nem is biztos, hogy azok jobban fognak menni, talán mégsem lesz annyira sötét a kilátás. Mindjárt kezdhetsz azzal, hogy újra a teljes szabadságunk a rendelkezésre áll, halvány remény van rá, hogy párszáz forinttal emelik a fizetésünket és talán a Szép kártyára is fognak utalni. Hogy klasszikust idézzek: „merjünk nagyot álmodni”. Igaz erről mindig az jut az eszembe, amikor apám a nagyothalló emberre azt mondta: nem nagyot hall, hanem kicsit, mert a kiabálásból is csak suttogást érti. (Szerintem a vezetőink is így vannak a vasút és a vasutasok problémáival, hiszen a nagyon-nagy bajra is azt mondják, hogy kicsi.)

De félre bánat, félre bú! Lesz még szőlő, lesz még lágy kenyér. Meg egyéb ilyen nagy igazságok, különben is: sok beszédnek sok az alja.

Kívánok mindenkinek Boldog Új Évet!

Márta István

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Fények útján

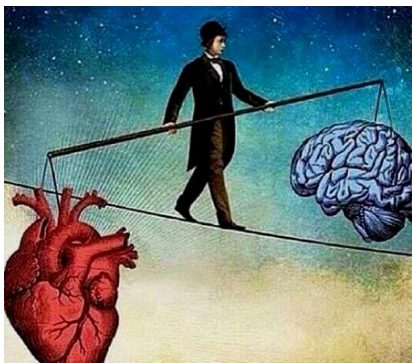
Lassan elmúlik a szilveszteri „másállapot”, kezdődhet az új esztendő. Épp ideje, hiszen ma holnap Vízkereszt. Vagyis holnapután, de részletkérdés, a lényeg, hogy mindjárt jön az első gond, neki lehet ismét állni a karácsonyfának. Mint pár hete, csak most fordítva, de akkor azért jobban esett. Már ahol volt, persze, de hátha. Szóval ideje összekapni magunkat, és elkezdni ismét élni, mielőtt ránk szólnak a napkeleti bölcsek. Ők már követik a csillagot, a fényt, hogy ajándékaik célba érjenek. Ki tudja, lehet, hogy vannak olyanok is, akik hozzánk igyekeznek, csak még nem találtak ránk – mondom azoknak, akik nem indulnak be az ilyesféle régi történetekre. Sebaj, minden új szokás, hagyomány jó kedvű búcsú is lehet a régitől. Mert attól a régi még nem hal meg, csak emlékké válik, esetleg átalakul.

Ahhoz, hogy megtaláljanak, akik mégis hozzánk indultak, gyűjtsünk nekik fényt, talán mi is jobban látunk majd. Mert, ahogy Konfuciusz bölcsekedett: „Jobb meggyújtani egy gyertyát, mint átkozni a sötétséget!” És ha mi is látunk, ők is látnak, még egymást is észrevehetjük, sőt, megértenünk is könnyebb lesz egymást. Tehát elviselni, ha rossz passzban vagyunk, és értékelni, ha van mit. Márpedig majd’ mindenki van mit, vagy inkább mindenki, legyen akár több tőlünk, avagy kevesebb. Ám előfordulhat, hogy valakinek élvezetesebb a sötétséget szidni, hát tegye! Csak nehogy összefusson a lassacskán ütemét veszítő menetrenddel.

Nem rossz ötlet a kereszténységtől, hogy csak hatodikával induljon az újév, hiszen az ünnepi kavalkádban könnyű ígérni fűt is, meg fát is. Na meg hinni, aztán csodálkozhatunk, hová tűnt a bölcsességünk. Józanodás után felmérhetjük önmagunkat, összevethetjük álmainkat a valósággal. Ha úgy érezzük, fogyóban a szeretet, ne keseredjünk el, azt mondják, ahol árnyék van, ott bujkál a fény is. Csak keresni kell, amihez minden bölcsességünkre szükség lesz, mint a ránk szakadt év gondjainak megoldásához. És miközben bizakodunk, hogy nagyjaink – akik a döntések terhét a vállukon cipelik – kellő világossággal bírnak, tegyük meg az első lépéseket, hátha még többre vágynak.

Adhatunk például a mienkből is, mert ha már a bölcsekedés ideje van, egy másik mondás szerint egy gyertya nem veszít semmit, ha meggyújt egy másikat. Tehát ne sajnáljuk a fényt senkitől, sőt, kivételesen többek lehetünk, ha adunk. Mert lehet, hogy mi is kapunk, de ha nem, akkor is bölcsőbbekké, de legalábbis tapasztaltabbakká leszünk. Mindenesetre ne rejtőzködjünk, nem vagyunk mi se napkeleti bölcsek, se Mátyás király, viszont igazságosak még lehetünk. De természetesen nem kötelező, csak nehogy úgy járjunk, mint Shakespeara színdarabjának hősei, akik bolondozás közben jöttek rá, hogy voltaképpen foglyok. A komédiabéli Illyria polgárait persze nem a vidám fiúk rabosították, hanem önnön magukat zárták kalodába. Saját tetteik voltak a láncok és a lakat, mert álomvilágot kergettek, még önmaguk előtt is álarcot öltöttek. Pedig jobban jártak volna, ha az álruhás, de szívből jövő megjelenést választják, mint a napkeletiek.

Ám semmi kapkodás, idő, mint a tenger, és mert nyakunkon a farsang, még szabad az álarc is. De a lényeg nem változott évszázadok, évezredek óta: Szív és értelem jól összerázva, vagy amit akartok – lehet választani ez új esztendőben is.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

MEMÓRIA

Egy asszony elmegy egy állatkereskedésbe, hogy az urának vegyen egy papagájt: Jó napot, egy papagájt szeretnék vásárolni! Sajnos csak egy van jelenleg – kezdi a választ az eladó – az is igaz, hogy eddig egy kuplerájban volt, de nagyon okos. Jó lesz – mondja az asszony, és megveszi a papagájt. Hazaviszi, majd letakarja, és így várja a férjét haza. Mikor a férje hazaér, egy mozdulattal lerántja a leplet a kalitkáról. A papagáj körbenéz, vizsgálódik, egyszer csak megszólal: Hmm...új lakás...új szoba...új takaró...új prosti...SZEVASZ BÉLA!!!

HELYZETFELISMERÉS

Egy kamion áll elakadva az úton egy híd alatt. Arra sétál a szolgálatban lévő rendőr: No, mi a helyzet, kolléga úr, beszorultunk, beszorultunk...? A kamion sofőr odafordul, és morcosan odavágja: Nem, nem, hidat szállítok!!!

PECH

Két férfi beszélget.

- Te, képzeld, hogy az én nemi életem milyen szegényes. Mond csak bátran! – biztatja a másik.
- Tehát fogtam a telefonomat, és felhívtam egy szexvonalat. Erre egy bájos, erotikus hang beleszól: Ne, ma este ne! Nagyon fáj a fülem!!!

Balogh Attila